[Kỷ Nguyên Thống Trị Của Phương Tây Đã Kết Thúc]

Bởi Frank , 19 Tháng 6 2026

Kỷ Nguyên Thống Trị Của Phương Tây Đã Kết Thúc

Cuộc Cách Mạng Iran Lần Thứ Hai, Tâm Lý Học Của Đế Chế, Và Sự Trỗi Dậy Của BRICS

> Đối với người quan sát tinh ý, và đối với những ai nghiên cứu lịch sử thay vì phủ nhận nó, thông điệp rất rõ ràng. Tương lai không thuộc về những kẻ bám víu vào ảo tưởng của quá khứ, mà thuộc về những người có đủ can đảm để đón nhận thực tế đa cực mới. Sự sụp đổ của đế chế Mỹ không phải là một bi kịch; đó là sự ra đời cần thiết của một trật tự thế giới công bằng hơn, cân bằng hơn.



Bởi Frank Dumon

Trong phân tích trước của chúng tôi, chúng tôi đã xem xét trận động đất địa chính trị được kích hoạt bởi Bản Ghi Nhớ (MoU) giữa Hoa Kỳ và Iran. Nhưng để thực sự nắm bắt tầm vóc của thời điểm này, chúng ta phải nhìn xa hơn văn bản của hiệp ước và đi sâu vào những chuyển dịch kiến tạo về tâm lý, lịch sử và xã hội mà nó đại diện. Trong một cuộc thảo luận sâu sắc gần đây, nhà phân tích địa chính trị Nima Alkorshid và nhà kinh tế học nổi tiếng Giáo sư Richard Wolff đã mổ xẻ giải phẫu của sự đầu hàng lịch sử này. Những hiểu biết của họ không chỉ tiết lộ một thỏa thuận ngoại giao, mà còn là sự tan rã dứt khoát của tư duy đế quốc phương Tây và bình minh của một kỷ nguyên mới.

Tâm Lý Học Của Đế Chế: Tại Sao Việc Ma Quỷ Hóa Đối Thủ Lại Phản Tác Dụng

Để hiểu được sự bất hòa nhận thức hiện đang làm tê liệt Washington và Tel Aviv, người ta phải hiểu cơ chế tâm lý của đế chế. Như Richard Wolff đã quan sát sắc sảo, một đế chế không thể tồn tại chỉ bằng sức mạnh quân sự; **kẻ bá chủ phải nô dịch hóa.** Nhưng vì việc thực thi bằng vũ lực quá tốn kém, đế chế phải áp đặt một sự nô dịch về tâm lý. Nó phải làm cho sự khuất phục người khác có vẻ 'bình thường' và không thể tránh khỏi.



Để duy trì ảo tưởng này, phương Tây dựa nhiều vào việc ma quỷ hóa các đối thủ của mình. Từ Stalin đến Saddam Hussein và Khaddafi, và gần đây nhất là giới lãnh đạo Iran, Washington và các đồng minh đã xây dựng một thế giới quan gần như tôn giáo, theo thuyết Nhị Nguyên, nơi đối thủ không chỉ là một đối thủ cạnh tranh với lợi ích khác biệt, mà còn là một 'con quái vật xấu xa'.

> Nhưng đây chính là sai lầm chết người của tư duy đế quốc: bạn không thể dành hàng chục năm để nói với dân chúng của mình rằng một đối thủ là ác quỷ theo nghĩa đen, rồi đột nhiên ngồi xuống ký một hiệp ước cùng có lợi với họ. Bằng cách ma quỷ hóa Iran đến mức cuồng loạn, Mỹ và Israel đã tự đẩy mình vào chân tường. Khi Trump ký một MoU thừa nhận chủ quyền và sức mạnh của Iran, nó đã phá vỡ ảo tưởng. Cơ sở bị sốc, câu chuyện sụp đổ, và phản ứng dữ dội thật ngoạn mục.

Từ Cuộc Đảo Chính Năm 1953 Đến 'Cuộc Cách Mạng Lần Thứ Hai'

Nguồn gốc của chiến thắng hiện tại này kéo dài hơn bảy thập kỷ. Năm 1953, CIA và tình báo Anh đã dàn dựng một cuộc đảo chính để lật đổ Thủ tướng được bầu cử dân chủ của Iran, Mohammad Mossadegh, chỉ đơn giản vì ông dám quốc hữu hóa dầu mỏ Iran. Tội tổ tông đó đã gieo một hạt giống kháng cự sâu sắc, bền bỉ trong tâm thức Iran. Cuộc Cách mạng Hồi giáo năm 1979 là cuộc biến động hoành tráng đầu tiên—một cuộc cách mạng chính trị đã trục xuất Shah về mặt thể chất và cắt đứt sự kiểm soát trực tiếp của ảnh hưởng Mỹ.

Tuy nhiên, Nima Alkorshid đưa ra một lập luận thuyết phục rằng chiến thắng chiến lược hiện tại—sự sống sót sau các cuộc ném bom không ngừng, sự làm chủ chiến tranh phi đối xứng, và sự kiểm soát cuối cùng đối với Eo biển Hormuz—cấu thành một **'Cuộc Cách mạng Lần thứ Hai'.** Nếu năm 1979 là sự giải phóng chính trị, thì MoU này đại diện cho sự giải phóng kinh tế và chiến lược.

Iran hiện có sức mạnh. Họ đã chứng minh rằng họ có thể chịu đựng toàn bộ cơn thịnh nộ quân sự và kinh tế của phương Tây mà không sụp đổ. Bằng cách kiểm soát Eo biển Hormuz, Tehran đã hiệu quả bắt giữ nguồn cung năng lượng toàn cầu làm con tin, buộc thế giới phải chấp nhận thực tế của họ. Họ không đầu hàng. Hy vọng rằng Iran sẽ sụp đổ dưới áp lực là canh bạc cuối cùng của phương Tây, và nó đã thất bại thảm hại.

Một Sự Thúc Đẩy To Lớn Cho BRICS Và Sự Hiệu Chỉnh Địa Chính Trị

Những hàm ý của MoU này vượt xa Trung Đông. Cấu trúc toàn cầu đang trải qua một sự hiệu chỉnh địa chấn. Sự kiên cường của Iran, được hậu thuẫn bởi các đường dây hậu cần và kinh tế của phương Đông, đã mang lại một **sự thúc đẩy to lớn cho liên minh BRICS.**



Wolff chỉ ra rằng **Trung Quốc và Nga sẽ phải đánh giá** những bài học của cuộc xung đột này. Sự thất bại của phương Tây đã phơi bày những giới hạn của sự cưỡng chế quân sự và kinh tế của nó. Đối với Moscow và Bắc Kinh, bài học rút ra rất rõ ràng: các tuyến cung ứng qua Biển Caspian là bất khả xâm phạm đối với các lực lượng phương Tây, đảm bảo rằng Iran có thể được cung cấp vô tận công nghệ tiên tiến, bao gồm cả máy bay không người lái của Trung Quốc. Các cường quốc đa cực hiện đang nghiên cứu cách tái tạo chiều sâu chiến lược này trong các phạm vi ảnh hưởng của riêng họ. Hình ảnh: Victoria Nuland, động lực Zionist của cuộc xung đột Ukraina

Tuy nhiên, chúng ta phải giữ sự thận trọng. **Mỹ, Israel và toàn bộ phương Tây sẽ không dừng lại.** Các đế chế đang suy tàn không đơn giản biến mất một cách yên lặng; chúng tập hợp lại, phân tích những thất bại của mình trong các hội thảo kín ở Washington, và tìm kiếm những con đường mới để tái khẳng định sự thống trị. Ảo tưởng về sự bất khả chiến bại của phương Tây đã chết, nhưng mối nguy hiểm từ một đế chế bị thương, khó đoán vẫn còn nghiêm trọng.

Sự Chuyển Đổi Nội Bộ Của Iran: Một Xã Hội Đoàn Kết



Có lẽ kết quả sâu sắc nhất, nhưng ít được báo cáo nhất, của cuộc xung đột này là sự chuyển đổi nội bộ của xã hội Iran. Trong nhiều tháng, truyền thông phương Tây tập trung vào sự chia rẽ nội bộ, đặc biệt là các cuộc biểu tình xung quanh vấn đề hijab bắt buộc. Nhưng mối đe dọa hiện sinh của chiến tranh đã hoạt động như một nồi luyện, đốt cháy những chia rẽ bề mặt và rèn giũa một quyết tâm dân tộc thống nhất.

Như Alkorshid xác nhận từ các chuyến thăm gần đây đến đất nước, động lực xã hội đã thay đổi một cách hữu cơ. **Vấn đề hijab đã tự giải quyết một cách hiệu quả; nó không còn là một điểm cưỡng chế bạo lực của nhà nước, và sự phản đối nội bộ quyết liệt đã tan biến thành một sự đồng thuận xã hội thống nhất.** Chiến tranh buộc xã hội phải trưởng thành và tìm thấy sự cân bằng của riêng mình, thoát khỏi áp lực của các chương trình thay đổi chế độ do nước ngoài hậu thuẫn. Phụ nữ đang điều hướng cuộc sống công cộng của họ với sự tự do hữu cơ hơn, và xã hội đã khép kín hàng ngũ.

Người ta không khỏi suy ngẫm về **sự to lớn của những gì người dân Iran xứng đáng được hưởng.** Họ đã chịu đựng nhiều thập kỷ bị trừng phạt, các hoạt động bí mật, ám sát, và giờ đây là các cuộc ném bom quân sự trực tiếp, nhưng họ đã nổi lên với chủ quyền còn nguyên vẹn và xã hội của họ gắn kết hơn bao giờ hết.

Khát Vọng Phổ Quát Về Một 'Cuộc Sống Bình Thường'

Về cốt lõi, yêu cầu của Iran trong MoU này không phải là thống trị toàn cầu, mà là quyền được tồn tại một cách bình thường. Họ yêu cầu dỡ bỏ các lệnh trừng phạt bóp nghẹt, giải phóng tài sản, và tôn trọng toàn vẹn lãnh thổ của họ. Như Wolff lưu ý, đây hoàn toàn là những yêu cầu bình thường đối với một quốc gia có chủ quyền. Việc phương Tây coi những yêu cầu cơ bản này là 'nhượng bộ' đã phơi bày bản chất bệnh hoạn sâu sắc của chủ nghĩa đế quốc. Đế chế yêu cầu 'nô lệ' chấp nhận sự khuất phục bất thường của họ như trật tự tự nhiên của vạn vật.



Động thái này không phải là duy nhất đối với Iran. Wolff vẽ ra một sự tương đồng mạnh mẽ với chính Hoa Kỳ, lưu ý rằng **người Da đen và các dân tộc màu khác ở Mỹ cũng muốn có một cuộc sống bình thường.** Họ bị từ chối sự bình thường này vì hệ thống Mỹ được xây dựng trên một nền tảng bất thường của hệ thống phân cấp chủng tộc và đế quốc. Mong muốn có một sự tồn tại đàng hoàng, bình thường là mối đe dọa tối thượng đối với bất kỳ bá chủ nào, bởi vì một khi những kẻ bị khuất phục nhận ra rằng xiềng xích của họ không phải là tự nhiên, sự kiểm soát tâm lý của đế chế sẽ tan biến.

Thực tế nhân khẩu học và chính trị đang thay đổi này có thể được nhìn thấy ngay cả trong trung tâm của đế chế Mỹ. Sự nổi lên của những nhân vật như **Zohran Mamdani, nhà lãnh đạo chính trị xã hội chủ nghĩa Hồi giáo ở New York,** trái ngược hoàn toàn với sự cô lập và không còn phù hợp của tầng lớp Trump già cỗi. Trong khi đế chế cũ bám víu vào ảo tưởng về một thời đã qua, tầng lớp lao động đa dạng, đa sắc tộc của các thành phố như New York đang rèn giũa một bản sắc chính trị mới—một bản sắc vốn dĩ từ chối các cuộc chiến tranh nước ngoài bất tận và sự vươn tới đế quốc của quá khứ.

Kết Luận: Cuộc Hành Quân Không Thể Ngăn Cản Của Lịch Sử

> MoU giữa Mỹ và Iran không chỉ đơn thuần là một văn bản ngoại giao; nó là giấy chứng tử của thời kỳ đơn cực. Đó là bằng chứng dứt khoát rằng kỷ nguyên thống trị của phương Tây đã kết thúc. Kẻ bá chủ đã bị buộc phải đến bàn đàm phán không phải vì sự thay đổi quan điểm, mà bởi thực tế không thể phủ nhận về sự kiệt quệ vật chất và chiến lược của chính mình.

'Cuộc Cách mạng Lần thứ Hai' của Iran đã đảm bảo vị trí của mình trong một thế giới đa cực, được củng cố bởi một liên minh BRICS đang lên, mang đến một giải pháp thay thế khả thi cho sự cưỡng chế của phương Tây. Sự thống nhất nội bộ của người dân Iran, khi đã giải quyết hữu cơ các thách thức xã hội của họ và vượt qua sự chia rẽ do nước ngoài gây ra, là một minh chứng cho sự kiên cường của một nền văn minh từ chối bị nô dịch.

Phương Tây có thể âm mưu, có thể lập kế hoạch, và có thể cố gắng trì hoãn điều không thể tránh khỏi, nhưng họ không thể ngăn cản thủy triều. Sự khăng khăng của đế chế trong việc nô dịch hóa thế giới chỉ thành công trong việc rèn giũa chính xác những liên minh và ý chí sẽ chôn vùi nó. Đối với những ai sẵn sàng nhìn thấy, điều đó đã rõ ràng: tương lai thuộc về thế giới đa cực, và không có sự hoài niệm đế quốc nào có thể thay đổi điều đó.

Nguồn

Richard Wolff & Nima Alkorshid: TRUMP CAVES: The Era of American Dominance is OVER